

Slovenskim pisateljem in bralcem.

(Dalje.)

Bralci bi se morda dolgočasili, ko bi tudi letos takoj začel staro pesem o pisanju in pisateljih. Danes kaj drugega!

«Zjedinimo se v slovstvu s Hrvati!» slišal sem včasih. Vse kaže, da iz te moke ne bode kruha. Hrvati hodijo po svojih potih: a po katerih naj hodimo mi, kakor po svojih, ako nečemo zatajiti svoje narodnosti? Kako je bilo v tej stvari pred 150 leti, naj kažejo nekateri podatki iz hrvaške knjige «Poszel apostolszki», ki je izšla leta 1742. v Zagrebu. Spisal jo je jezuit p. Juraj Mulih. Tiskana je v madjarskem pravopisu. a mi podajemo odlomke v sedanjem našem pravopisu. Preminjamo ne ničesar, le nekatere besede pišemo vsaksebi, ki so tam tiskane skupaj.

«Predgovor pisca. Pokehdob čast Poslenika Apoštolskoga, ovo na šestnajsto leto, po več Biškupiah jesem obnašal, gde sem dosta mogel spoznati, i videti, kulika negde je med ljudstvom, vu duhovnom dugovanju priprostoča, ada i Navuka kerščanskoga velika potreboča. Ter največ iz toga zroka: Kajtiga i knigo-znanci neimaju odkuda čtati, i druge navučati: ar se našega jezika malò knig najde, koje bi Navuk kerščanski vu sebe zadržavale. Zato je Duhovnem Pastirom, knigoznancem, i vsem ostalim vernem kerščenikom na pomoč šetujuči jesem se na oveh knig zloženje rad postavil . . . Ne morem toga tajiti; nego rad valujem: da se ovde

najdu vnoga (t. j. mnoga), koja vsem povoljna ne budu, . . . to dobro znajući: da našega narodo ljudem, vu izgovarjanju, i pisanju rečih, vsem ne moguće vgoditi: ar se nekoji osmejavaju iz rečih, da nesu prave horvatske; nekoji sude, da nesu pravo pisane; nego bi se drugač pisati mogle; â nekoji druga prigovarjanja izmišljavaju, ter suproti postavljaju. Ali ja takih nesem se zbojal. Kajti sem iz jedne strane to spoznal, da se jošće na ov svet ne rodil, kí bi vsem ljudem vgodil. A iz

Martin Skubic, dekan Ribniški.

(Iz dr. Jos. Lesarja knjige: «Martin Skubic itd.»)